

Karel Gržan, Biti srečen ni dobitok, ampak odločitev, 1. 3. 2018

Karel Gržan pravi, da je posameznik lahko srečen le, ko je sprejet v celovitosti svoje osebnosti. Starši otrokom vedno želimo samo dobro, ko pa vidimo, da pri otroku ni vse samo dobro, to v nas vzbudi nelagodje. Sprejemanje v celovitosti pomeni, da otroka sprejmeš tudi s tistimi področji, kjer je nemočen. Se ne prestrašiš, ampak otroka objameš. Najtežje je biti sam tam, kjer si šibek.

Sprejeti otroka v celoviti resničnosti pa je možno le, če si tudi sam kot mama, oče, partner sprejet v celoviti resničnosti. Za izpolnitev tega pogoja lahko poskrbimo sami tako, da se to dogovorimo s partnerjem. To je res lahko dogovor, ki pa se ga je treba držati, ga stalno ozaveščati in »obstreljevanje« zamenjati s pogovorom sprejemanja. To je večina, ki jo je treba vadita, vsak dan, znova in znova.

Gabi Čačinovič Vogrinčič je gospoda Gržana poučila, da je treba v pogovoru slediti razmerju pet proti ena: preden povemo, česa ni, povemo najmanj pet stvari, ki so. Na tak način otrokom ni potrebno igrati pričakovanega. Če si sprejet, potem se ni potrebno sprenevedati in manipulirati. Doma mora biti najpomembnejša vrednota »resnično«, ne pa »super«. V naši želji po tem, da bi bilo za otroka vse dobro, se lahko v družinah dinamika spremeni v prikrievanje tistega, kar ni v redu. Pri vsakem človeku pa kaj ni v redu, vsak ima kakšno šibko točko, hibo. Vsak otrok je koktejl inteligenc in potrebuje potrditev pri vsaki, ki jo ima, in pri vsaki, ki je nima. Albert Einstein je šprical matematiko, ker ni znal in zmoget priti do rešitve na predpisan način, po predpisani poti. Če imaš hibo in če si sprejet, iščeš rešitve na inovativen način. In to je genialnost.

G. Gržan je povedal zgodbo staršev, ki so svojemu zelo sposobnemu sinu pustili, da je sledil svoji zgodbi življenja in postal avtomehanic. Sin je v sprejemajoči ljubezni našel dom.

Če poteptaš zemljo, seme spremembe ne bo nikoli vzkliko.

Znebimo se okužbe negativne pedagogike. Iskreno povejmo svojim otrokom zgodbe svojih neuspehov. Če bomo to storili, otrok v neuspehu ne bo sam in ne bo imel potrebe po laži, saj bo videl, da so neuspehi doma sprejeti.

G. Gržan je začetnik Don Pierinove komune za ženske pri nas. Pogoj za ozdravitev odvisnosti je, da udeleženske programa začitijo, da je komuna njihov dom, dom pa je tam, kjer je nekdo sprejet v vsej svoji resničnosti. Drug pogoj za ozdravitev pa je, da se naučiš brez droge priti do koktejla endorfinov. Tudi svojim otrokom moramo pokazati drugačne načine, saj so naši možgani pravi odvisniki od endorfinov. Otroke je treba naučiti, da tak koktejl lahko dobiš, če se zelo trudiš, vztrajaš, potem pa pride dober rezultat. Koktejl endorfinov po tem je najboljši. Napore je po tem vedno lažje sprejemati. Če otroka naučimo, da bo zadovoljen, če se bo potrudil, bo srečen in vedno pripravljen vlagati napor, če pa mu vse priskrbimo brez truda, potem ga za to zadovoljstvo prikrajšamo. Vsi moramo biti odvisniki od naravno pridobljene doze endorfinov.

Vsaka šola bi morala svoje učence učiti radosti bivanja.

Miza ne sme biti prostor težkih razprav, prav tako ne čas pred spanjem.

Pozornost je postala posel, za njo se borijo Google in ostali internetni velikani. Mi pa moramo otroke naučiti, da jih lahko osrečuje narava, roke, potopljene v potok, pes, ki ga morajo peljati na sprehod, biti moramo konkurenca električni frekvenci. Televiziji je potrebno z zdravimi nadomestili vzeti manipulativno moč.

Sreča ni samoumevni dobitok – je sad prepoznavanja in sprejemanja določenih zakonitosti, po katerih vstopamo v nove razsežnosti zadovoljstva v (so)bivanju.